

In gesprek met Hermon

Kun je iets over jezelf vertellen?

Ik ben Hermon, 18 jaar oud. Anderhalf jaar geleden ben ik naar Nederland gekomen. Ik ben alleen gevlucht uit Eritrea. Mijn ouders, broers en zussen wonen daar nog. Ik mis ze heel erg. Ik heb gezinshereniging aangevraagd en hopelijk kunnen zij snel komen. Ik woon nu samen met vier jongens uit Eritrea. We hebben allemaal een eigen kamer. We koken vaak samen.

Wat is voor jou belangrijk?

Het contact met mijn familie is heel belangrijk. Zij geven mij hoop. Ik zit op voetbal, net als in mijn eigen land. Soms ga ik naar de sportschool. Andere hobby's zijn Netflix en YouTube filmpjes kijken over Eritrea en muziek luisteren. Ik vind de Eritrese cultuur en tradities belangrijk: eten, feesten, geloof. Ik ben christelijk orthodox en ga soms naar de kerk.

Hoe zag jouw leven er een paar jaar geleden uit?

In Eritrea zat ik op de middelbare school. Ik heb een diploma. Maar daar is geen toekomst. Je hebt geen vrijheid en moet in militaire dienst, en ook daarna bepaalt de dictator alles. Je mag niet zelf je baan kiezen. Als je ouder wordt moet je vluchten, anders word je opgepakt. Elke familie weet dat het gaat gebeuren. We komen niet omdat we honger hebben of omdat het hier leuker is, zoals mensen hier vaak denken.

Hoe ziet jouw dagelijks leven er nu uit?

Ik zit op een taalschool met jonge vluchtelingen. We leren daar ook over de Nederlandse cultuur. Ik heb een verblijfsvergunning.

En ik werk sinds kort een paar uurtjes als afwasser in een restaurant. Dan kan ik wat geld naar mijn familie sturen. Eerst kreeg ik elke week leefgeld van Nidos. Nu ik 18 ben, krijg ik elke maand geld van DUO, ik geloof dat dat WTOS heet ofzo. Dat is best veel geld, maar ik moet nu ook een heleboel zelf betalen. Binnenkort ga ik op mezelf wonen en dan verandert er geloof ik weer veel.

Welke hulp krijg je en wie is er belangrijk voor je in Nederland?

Toen ik in Nederland kwam was ik 16 en kreeg ik een voogd van Nidos omdat ik alleen ben. Zij regelde belangrijke dingen voor mij, zoals DUO en aanvraag gezinshereniging. Ik zag haar één keer per maand. Ik wilde haar wel vaker zien, ook om te vragen over de gezinshereniging. Maar dat gaat niet, zij is voogd van een heleboel jongeren. Nu ik 18 ben, heb ik geen voogd meer. Ik heb een mentor van YOIN die heel belangrijk is. Zij is een paar dagen per week bij ons in huis en helpt met dingen hier in Nederland die wij moeilijk vinden. Zij mag mij gelukkig nog wel helpen nu ik 18 ben en alleen ga wonen. Ik krijg ook een contactpersoon van Vluchtelingenwerk, maar ik weet niet zo goed of ik dat wil of wat ik er aan heb. En er is een mevrouw bij de gemeente die ik het eerste half jaar dat ik 18 ben geworden kan bellen als ik vragen heb over geld. Van de schooldocenten leer ik de taal en cultuur. Op mijn werk kan ik de taal oefenen. Ik vind het moeilijk om vrienden te maken met de mensen hier. Mijn buurvrouw klaagt over geluidsoverlast. We moeten vroeg stil zijn. Ik slaap slecht

omdat ik veel denk aan de dingen die ik heb meegemaakt tijdens het vluchten. Ik luister dan muziek, kijk film of we praten met elkaar en dat vindt de buurvrouw te hard. Mijn andere burens zijn wel heel aardig. Zij helpen als ik vragen heb.

Zijn er nog (andere) dingen waarover je weleens zorgen maakt?

Alleen wonen zonder ouders is moeilijk. Ik heb af en toe contact via Facebook en WhatsApp als zij ontvangst hebben. Mijn ouders hebben weinig geld en gaan straks naar Ethiopië om naar Nederland te reizen. Dat kan niet vanuit Eritrea. Ik heb veel stress van de IND. De procedure gezinshereniging is heel ingewikkeld. Ik spreek de taal niet zo goed en zij willen heel veel papieren hebben, dat hebben we in Eritrea niet.

De IND is niet duidelijk. Je kunt niks doen, alleen wachten. Elke dag hoop ik op goed nieuws. Ik heb altijd mijn telefoon bij me.

Ik denk nog veel na over toen ik vluchtte. De reis was anderhalf jaar. Ik was altijd bang. Met de auto door de Sahara was heel erg gevaarlijk. Tien dagen met 28 mensen in de laadbak, je kon niet zitten. De chauffeurs waren dronken. Ik heb vreselijke dingen meegeemaakt. Auto-ongelukken met doden, mensen die dood geschoten werden. Ik heb gezien dat een meisje werd verkracht. Ze huilde en

schreeuwde. Dat was vreselijk. We hadden ook honger en dorst. In Libië was dat het ergste. Ik heb zes maanden vast gezeten. Als je niet betaalt zit je er tot je dood. Ik kan niet tegen een dichte deur nu, dan voel ik me erg slecht. Daarna op een bootje, dat was heel spannend. Ik kon niet zwemmen en ik heb wel dode mensen in zee gezien. In Italië stapte ik op de trein, ik wist niet echt waar ik heen zou gaan. Ik hoorde dat anderen misschien in Nederland waren.

Door mijn herinneringen slaap ik slecht en heb veel stress. Ik praat er soms over met vrienden, maar dat helpt niet echt. Een vriend van mij heeft traumaverwerking gedaan bij Centrum45. Hij heeft ons verteld dat het heeft geholpen. Ik heb met mijn mentor gepraat en ben naar de huisarts geweest. Nu sta ik op de wachtlijst, ik heb hulp nodig met de slechte herinneringen.

Hoe zie je de toekomst?

Ik weet niet goed hoe mijn toekomst eruit ziet. Rond mijn 25^e wil ik wel kinderen: 2 meisjes en 2 jongens. Eerst moet mijn familie hierheen komen en wil ik mijn school afmaken. Ik wil later ook een goede baan. Misschien piloot, onderzoeker, automonteur of iets in de bouw. Liefst een beroep waarmee je ook in een ander land kan werken, bijvoorbeeld de USA. Je krijgt wel wat advies over opleiding, maar ik weet niet wat er allemaal kan in Nederland. Je moet zelf zoeken en informatie vinden. Met goed werk word ik ook rijk, heb ik geld en kan ik een huis kopen. Ik denk veel na over de toekomst van Eritrea. Ik hoop dat daar snel vrijheid is en het veilig is. Ik weet niet of ik ooit terug wil of niet. Dat vind ik ook moeilijk om iets over te zeggen, omdat het misschien tegen je gebruikt kan worden.